

A facinororum, specie gloriosæ mortis, scelera sua sceleribus cumulâtes, dignum moribus factis
 q̄ suis exitum maculati repperunt. Horum busta si memoratu dignum est, reiectis tēplis,
 neglectis maiorum suorum manibus, stulti frequentant, ita ut præfagium uatis illius indi-
 gne ferentis emineat, Inque deum templis iurauit Roma per umbras. Sed mihi hac tempe-
 state propemodum uidetur bellum Actiacum rursus exortum, quo Ægyptia monstra in Lucanus
 Romanorū deos audeāt tela uibrare, minime duratura. Sed illud quæso uir sapientissime,
 uti remoto facundiæ robore atq; exploso, qua cunctis clarus es, omiſſis etiam quibus pu-
 gnare solebas Chryſippeis argumentis, postposita paululū dialectica, quæ neruorū suorū
 luctamine nihil certi cuiq; relinquere nititur, ipsa re approbes, quis sit iste deus, quē uobis
 Christiani, quasi proprium uendicatis, & in locis abditis præsentem uos uidere cōponitis.
 Nos etenim deos nostros luce palam ante oculos omnium, atq; aures omnium mortalīū
 pijs precibus adoramus, & per suaues hostias propitios nobis efficimus, & à cunctis hæc
 cerni & probari contendimus. Sed ulterius huic certamini me senex inualidus subtrahō, &
 in sententiam Mantuani rhetoris libenter pergo, Trahit sua quenq; uoluptas. Post hæc nō Vir. in buco
 dubito uir eximie, qui à mea secta deuiasti, hanc epistolam aliquorum furto detractam, flā-
 mis uel quolibet pacto perituram. Quod si acciderit, erit damnum chartulæ, non nostri ser-
 monis, cuius exemplar penes omnes religiosos perpetuo retinebo. Dī te seruent, per quos
 & eorum atq; cunctorum mortalium communem patrem, uniuersi mortales quos terra su-
 ſtinet, mille modis concordia discordia ueneramur & colimus.

Augustinus Maximo grammatico respondet ad superiora, sed sic ut ostendat indi-
 gna quibus respondeatur, digna quæ rideantur. Epist. XLIIII.

SERIVM ne aliquid inter nos agimus, an iocari libet? Nā sicut tua epistola lo-
 quitur, utrū causæ ipsius infirmitate, an morū tuorū comitate sit factū, ut mal-
 les esse facetior, q̄ paratior, incertum habeo. Primo enim Olympi mōtis & fo-
 ri uestri cōparatio facta est: quæ nescio quò pertinuerit, nisi ut me cōmoneface-
 ret in illo monte Iouem castra posuisse, cum aduersus patrem bella gereret, ut ea docet hi-
 storia, quam uestri etiam sacram uocant: & in isto foro recordarer esse in duobus simula-
 cris, unum martem nudum, alterum armatum, quorū dæmoniū infestissimum ciuibus, por-
 rectis tribus digitis contra collocata statua humana comprimeret. Ergo ne unquā ego cre-
 diderim, mentione illius fori facta, numinum talium memoriā mihi te renouare uoluisset,
 nisi iocari potius q̄ serio agere maluisset. Sed illud planè quod tales deos quædā dei uni-
 us magni mēbra esse dixisti, admoneo, quia dignaris, ut ab huiusmodi sacrilegis faceris te
 magnopere abſtineas. Siquidem illum deum dicis unū, de quo (ut dictum est à ueteribus)
 docti indoctiq; consentiunt, huius ne tu membra dicis esse, quorum immanitatem, uel (si
 hoc mauis) potentiā, mortui hominis imago cōpescit? Plura hinc possem dicere: Vides e-
 nim pro tua prudentia, quā locus late iste pateat reprehensionī. Sed meipſe cohibeo, ne
 à te rhetorice potius, quā ueridice agere existimer. Nā quod * nomina quædam punica Sæcra
historia,
 mortuorum collegisti, quibus in nostram religionem, festiuas (ut tibi uisum est) contume-
 lias iaciendas putares, nescio utrum refellere debeam, an silentio præterire. Si enim res istæ
 uidentur tam leues tuæ grauitati quā sunt, iocari mihi non multum uacat. Si autem gra-
 ues tibi uidentur, miror q̄ nominū absurditate cōmoto, in mentem non uenerit habere tu-
 os, & in sacerdotibus Eucaddires, & in numinibus Abeddires. Nā puto ego ista tibi cū scri-
 beres in animo nō fuisse, sed more humanitatis & leporis tui, cōmonefacere nos uoluisti
 ad relaxandū animū, quanta in uestra superstitione ridenda sint. Neq; enim usq; adeo te
 ipsum obliuisci potuisses, ut homo Afer scribens Afris, cum simus utriq; in Africa constitu-
 ti, punica nomina exagitanda existimares. Nam si ea uocabula interpretemur, Nampha-
 mio quid aliud significat quā boni pedis hominem, id est, cuius aduentus afferat ali-
 quid felicitatis: sicut solemus dicere, secundo pede introisse, cuius introitum prosperitas a-
 liqua consecuta sit. Quæ lingua si improbatur abs te, nega punice libris, ut à uiris doctis al. numina
 fimis